

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/74/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3822204143
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3822204143.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, zastúpeného JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom so sídlom Námestie SNP 87/8, Zvolen, proti žalovanej D. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, zastúpenej JUDr. Dašou Taschovou, advokátkou so sídlom M. Mišíka I. 2752/4A, Prievidza, o zaplatenie 4.808,29 Eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 4. mája 2023 č.k. 19C/42/2022-108, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej priznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 4. mája 2023 č.k. 19C/42/2022 - 108 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 4.808,29 Eur ako 1 nákladov vynaložených na ich spoločnú domácnosť a stravu za obdobie od 1.5.2019 do 31.3.2021 z dôvodu záväzku prijatého žalovanou v dohode. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca a žalovaná žili spoločne s ich maloletým dieťaťom i po rozvode manželstva (t.j. po 6.6.2019) v rodinnom dome, ktorý je v podielovom spoluvlastníctve žalobcu. Žalobca sa dopustil voči žalovanej a jej dvom dcéram prečinu nebezpečného vyhrážania, za čo bol odsúdený. Po prepustení z väzby aj po rozvode manželstva zostala žalovaná žiť v jeho rodinnom dome až do 4.2.2021. Žalovaná poprela tvrdenie žalobcu o dohode o úhrade polovice výdavkov spísaných žalobcom. Vzhľadom na zistené trestné stíhanie žalobcu súd prvej inštancie uveril tvrdeniu žalovanej o nátlaku zo strany žalobcu, aby jednotlivé položky výdavkov podpisovala. Poukázal na nejednoznačné tvrdenia žalobcu o existencii dohody, keď žalobca najskôr tvrdil, že sa so žalovanou na úhrade polovice výdavkov chodu domácnosti dohodli, potom tvrdil, že žalovaná návrh dohody odmietla, neskôr uviedol, že s dohodou súhlasila pod podmienkou, že bude mať s dcérou v dome trvalý pobyt. Návrh žalobcu na vykonanie dôkazu výsluchom vyšetrovatelky OR PZ zamietol z dôvodu nadbytočnosti, keďže vyšetrovatelka nemohla mať vedomosť o chode domácnosti po prepustení žalobcu z väzby. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z čestných prehlásení D. D. a E. F. a G. C. nevyplýva, že by boli svedkom uzatvorenia dohody medzi žalobcom a žalovanou. Ich vyjadrenia sa týkali hodnotenia vzťahu žalovanej k maloletej dcére. Žalobcove tvrdenia o tom, že žalovaná nemala žiaden príjem a žila z jeho peňazí, sa ukázali ako nepravdivé (pracovné zmluvy, potvrdenia obce o vyplávaní finančnej výpomoci, výpovede svedkýň). Súd prvej inštancie k právnemu posúdeniu žalobcu uviedol, že listinu - súpis výdavkov opatrený podpisom žalovanej nemožno považovať za uznanie dlhu a tiež že žiadnym z dôkazov nebola existencia dlhu preukázaná. Žalobca v danej veci neuniesol svoje dôkazné bremeno, nepreukázal svoje tvrdenie, že medzi účastníkmi došlo k ústnemu uzavretiu dohody, ktorou by sa žalovaná zaviazala zaplatiť polovicu výdavkov zo súpisu, a nepreukázal ani iný dôvod, z

ktorého by vyplynula povinnosť žalovanej žalovanú sumu mu zaplatiť. Súd prvej inštancie poúdil nárok žalobcu aj titulom bezdôvodného obohatenia. Vzal do úvahy, že žalovaná bývala v rodinnom dome so súhlasom žalobcu a že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná robila nákupy do domácnosti, starala sa o domácnosť, a teda poskytovala žalobcovi protiplnenie za užívanie jeho rodinného domu. Uviedol, že žalobca nepreukázal ani výšku požadovaného nároku, ani to, že uvádzané výdavky skutočne vynaložil. Zo súpisu je zrejmé, že zahŕňa nielen výdavky na domácnosť, ale i iné výdavky vynaložené v prospech tretích osôb, napr. „Kaufland – babka“, „Aďa lieky“. Súpis výdavkov obsahuje aj položky týkajúce sa maloletej dcéry B., ktoré však spadajú do rámca vyživovacej povinnosti rodičov k dieťaťu. Za absurdný označil uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie 1 výdavkov za výkon väzby a 1 trov trestného konania, keďže žalobca bol v trestnom konaní odsúdený za skutok, ktorého sa dopustil voči žalovanej a jej dcéram. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na zmätočnosť a zmenu tvrdení žalobcu v priebehu sporu, keď najprv v žalobe žiadal o preplatenie 1 nákladov za obdobie od 1.5.2019 do 31.3.2021, na pojednávaní tvrdil, že si uplatňuje výdavky za obdobie od rozvodu manželstva po odchod žalovanej z domácnosti, t.j. do 4.2.2021, potom uvádzal obdobie od jeho prepustenia z väzby po odchod žalovanej z domácnosti. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. V odôvodnení súd prvej inštancie citoval § 51, § 558 (súd prvej inštancie ho nesprávne označil ako §556-pozn.odvolacieo súdu), § 451 Občianskeho zákonníka.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal nedostatočne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Zopakoval svoje tvrdenia v žalobe, tvrdenia žalovanej vo vyjadrení a opísal odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Namietol podľa neho nevysvetlený rozpor konštatovania súdu o nepravdivosti jeho tvrdenia, že v období, za ktoré si uplatňuje svoj nárok, žalovaná nemala žiaden príjem a žiadnym spôsobom sa nepodieľala na výdavkoch domácnosti, a o pravdivosti jej tvrdenia, že mala v uvedenom období príjem, s vyjadrením žalovanej pred vyšetrovateľom PZ uvedenom v uznesení Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, odbor kriminálnej polície zo dňa 7.10.2019, ČVS:ORP-579/1-VYS-PD-2019, v ktorom uviedla, že nikde nepracovala, nemala žiadny príjem a súhlasila teda s tým, aby mal dieťa bolo zverené žalobcovi ako otcovi. Zotrvával na tvrdení, podľa ktorého všetky náklady spojené s bývaním, stravou, liekmi a pod. znášal výlučne on. Tvrdil rovnako ako v žalobe, že práve z dôvodu, že žalovaná nemala žiadny pravidelný príjem, sa dohodli, že žalovaná odsúhlasí a podpíše náklady vynaložené na domácnosť a stravu, ako to vyplýva z rukou písanej evidencie, ktorú súdu predložil, a 1 týchto nákladov aj uhradí. Žalovaná podľa neho v tomto konaní účelovo popiera existenciu dohody a tvrdí podpisovanie evidencie pod fyzickým či psychickým nátlakom a zo strachu. Uviedol, že, ak by to bola pravda, tak žalovanej stačilo oznámenie na príslušnom obvodnom oddelení PZ a bol by vzatý do väzby. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaná uznala existenciu dlhu a túto skutočnosť opakovane potvrdila aj svojím podpisom, založila tým právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania, pričom uznanie dlhu realizovala po tom, čo dlh vznikol, teda on najskôr vydal peňažné prostriedky a žalovaná následne svojím opakovaným podpisom uznala, že 1-ica vynaloženej sumy je jej dlh. Podľa názoru žalobcu nebolo jeho povinnosťou dokazovať vznik dlhu ani jeho trvanie v dobe, keď k uznaniu došlo, pretože uznaním dlhu prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. Ďalej uviedol, že nie všetky výdavky uvedené v súpise boli predmetom tohto konania a uplatneného nároku, ale len tie, ktoré sa vzťahovali na domácnosť, stravu a s tým spojené výdavky. Výdavky označené ako napr. kaufland - babka, Aďa lieky predmetom uplatneného nároku neboli. Namietal konštatovanie súdu o absurdnosti nároku na náhradu 1 trov výkonu väzby a trov trestného konania, keď súd prvej inštancie podľa neho neuviedol úvahy, na základe ktorých nárok v tejto časti zamietol a ich právnu kvalifikáciu. Zároveň uviedol, že v podanej žalobe vymedzil obdobie, za ktoré požaduje preplatenie 1 nákladov vynaložených na domácnosť a stravu, a to za obdobie od 1.5.2019 do 31.3.2021 a nemožno ho považovať za zmätočné. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania sa domáhal aplikácie § 257 C.s.p. k čomu uviedol, že ide o výnimočný prípad spočívajúci v okolnostiach danej veci a tiež v tom, že žalovanému (správne žalobcovi-pozn. odvolacieho súdu) je poskytovaná právna pomoc prostredníctvom advokáta určeného Centrom právnej pomoci.

3. Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť alebo odvolanie žalobcu proti rozsudku odmietnuť, pretože neobsahuje vyjadrenie, v čom považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, ale obsahuje len opis rozsudku a žaloby. Uviedla, že tak, ako nebola žalobcom preukázaná akákoľvek dohoda, ktorou by sa zaviazala na úhradu 1 - ica nákladov, tak nebolo žalobcom preukázané ani obdobie, počas ktorého sa na nákladoch mala podieľať a najmä nebolo preukázané, či

uvedené výdavky naozaj boli žalobcom vynaložené na chod domácnosti. V tejto súvislosti uviedla, že k žiadnej takejto dohode medzi účastníkmi konania nikdy nedošlo. Evidenciu si viedol žalobca len za účelom prehľadu o výdavkoch domácnosti a uvedené jej dával podpisovať. Pokiaľ žalobca tvrdil, že jeho príjmom bol len invalidný dôchodok v sume 245,04 Eur, je potom otázne, z čoho výdavky hradil, keď výdavky v niektorých mesiacoch prevyšujú 400 Eur, ale aj 500 Eur.

4. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že je toho názoru, že v podanom odvolaní jasne a zreteľne uviedol, aké skutočnosti považuje za inú vadu v konaní a ktoré skutkové zistenia súdu prvej inštancie považuje za nesprávne a v čom vidí nesprávne právne posúdenie veci, a to najmä k otázke posúdenia uznania dlhu žalovanou. Žalovaná ani v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v podanom vyjadrení k odvolaniu nepoprela, že nielen počas manželstva, ale aj po rozvoде, bývali a užívali celý rodinný dom, ktorého je podielovým spoluvlastníkom. Žalovaná rovnako nepoprela, že sa po rozvoде žiadnym spôsobom nepodieľala na nákladoch spojených s bývaním – zálohové platby na elektrickú energiu, palivové drevo a pod. Okrem už uvedených príjmov mal úspory z výplaty poisťného plnenia zo strany NN Životná poisťovňa, a.s. na konci roka 2017 vo výške 6636,44 Eur a na základe osvedčenia o dedičstve zo dňa 14.10.2015 vo výške 3.500,- Eur, ktoré dôkazy súdu predložil.

5. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

6. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne poukazuje.

7. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol v spore dôkazné bremeno, inak povedané nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovanej vznikol záväzok na úhradu polovice nákladov vynaložených na domácnosť a stravu, ako to vyplýva z rukou písanej evidencie žalobcu, z dohody, pretože nepreukázal, že by takáto dohoda existovala, teda, že by sporové strany dohodu tohto znenia uzavreli. Na preukázanie jej existencie navrhol vykonať dôkaz výsluchom sporových strán (viď jeho vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej z č.l.62 spisu). Žalovaná však vo svojom výsluchu existenciu akejkoľvek dohody poprela a z jej výsluchu nevyplývali žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali existencii dohody. Žalovaný v doplnení vyjadrenia predložil súdu na preukázanie jeho tvrdenia čestné prehlásenia jeho dcéry, priateľa a sestry, ktoré použil predtým v konaní pod sp.zn. 9P/46/2019, teda v konaní vo veciach týkajúcich sa rodičovských práv. To napokon konštatoval aj súd prvej inštancie, keď v odôvodnení rozsudku uviedol (ods. 32 odôvodnenia), že vyjadrenia v predložených dôkazoch - čestných prehláseniach sa týkajú najmä hodnotenia vzťahu žalovanej k maloletej dcére a nevyplýva z nich rozhodujúca skutočnosť tvrdená žalobcom, že majú vedomosť o dohode medzi žalobcom a žalovanou vyššie uvedeného obsahu. Na podporu svojho tvrdenia o existencii dohody žalobca uviedol, že sa tak stalo, pretože žalovaná nemala žiadny pravidelný príjem. Toto tvrdenie sa však žalovanej podarilo vyvrátiť výsluchom svedkýň- zamestnankyne obecného úradu, známej, ich čestnými prehláseniami, potvrdeniami Obce Kľačno o príjme, o finančnej výpomoci, o vydaných stravných lístkoch, o sociálnej výpomoci žalovanej, pracovnými zmluvami z 26.09.2019 a 30.06.2020. Tvrdenie o uzavretí dohody, ktorou sa žalovaná zaviazala na úhradu polovice nákladov vynaložených na domácnosť a stravu tak, ako to vyplýva z rukou písanej evidencie, sa preto žalobcovi nepodarilo preukázať, ako správne konštatoval súd prvej inštancie .

8. Ďalší dôkaz - rukou žalobcu písaná evidencia výdavkov s podpismi žalovanej- žalobca použil ako dôkaz o uznaní dlhu žalovanou podľa § 558 Občianskeho zákonníka (viď jeho vyjadrenie „žalovaná podpisom uznala, že 1-ica vynaloženej sumy je jej dlh“), ktorým sa snažil dosiahnuť pre seba priaznivý následok najmä v procesnej rovine, a to prenesenie dôkazného bremena z neho ako žalobcu na žalovanú v dôsledku založenia domnienky trvania dlhu. Žalobca sám v odvolaní podáva výklad inštitútu uznania dlhu, jeho obligatórnych formálnych a obsahových náležitostí, keď v odvolaní cituje: „Pokiaľ písomný prejav vôle dlžníka obsahuje uznanie dlhu čo do dôvodu a výšky a absentuje v ňom výslovný prísľub zaplatenia dlhu, je dôsledkom tohto úkonu len prerušenie premičacej doby podľa § 110 ods. 2

vety druhej OZ a vyvrátiteľná domnienka trvania dlhu v zmysle § 558 OZ nevznikne.“ Odvolací súd poukazuje, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník v písomnej forme vyhlasuje, že zaplatí svoj dlh čo do dôvodu a výšky. Pre jeho platnosť je nevyhnutné, aby z úkonu dlžníka bolo možné dôvod a výšku dlhu stanoviť určito a zrozumiteľne, pričom stačí, ak takéto určenie bude vyplývať napríklad z odkazu na konkrétny právny záväzok (napr. zmluvu), resp. iný úkon (napr. výzva, faktúra, atď.), z ktorého sú nepochybne určiteľné.

9. V danom prípade listina- rukou žalobcu písaná evidencia výdavkov obsahuje dátum, slovný popis výdavku, sumu v eurách a podpis žalovanej. Z takéhoto obsahu nemožno vyvodíť uznávací prejav žalovanej, nemožno určiť dôvod dlhu, nie je v nej uvedený odkaz na zmluvu, dohodu, príp. faktúru alebo upomienku, v ktorej je dôvod dlhu obsiahnutý (R 123/1953) a listina neobsahuje ani výslovný prísľub žalovanej zaplatiť dlh, ako uvádzal sám žalobca v odvolaní pri podávaní výkladu tohto inštitútu. Listina tak nespĺňa obligatórne náležitosti uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Žalovaná poprela, žeby svojim podpisom na listine uznávala dlh, listinu vysvetľovala ako evidenciu, ktorú si viedol žalobca len za účelom prehľadu o výdavkoch domácnosti a uvedené jej dával podpisovať. Uvedenému vysvetleniu odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie uveril. Žalobca tak nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaná dlh uznala, preto v spore nedošlo k preneseniu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovanú.

10. Žalobca mal dôkazné bremeno, no neuniesol ho. Neuniesol ani bremeno dôkazu o existencii dohody ako dôvodu záväzku žalovanej, ako bolo uvedené vyššie, ani o existencii jednotlivých dlžných výdavkov a ich výške. V sporovom civilnom konaní, akým je toto konanie, zisťuje súd vždy skutkový stav, teda stav získaný zásadne z tvrdení a dôkazov predložených a označených stranami sporu, nezisťuje skutočný stav. Tomu zodpovedá základný princíp sporového konania a to princíp procesnej diligencie (zodpovednosti) sporových strán za priebeh procesu a za výsledok konania. Strana je povinná tvrdiť a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné). Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia a dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať, ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi stranami. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné. Ak tak strany nevykonajú, potom zastihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné dôkazy označiť alebo predložiť, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. K naplneniu tohto následku došlo aj v prejednávanej veci na strane žalobcu.

11. Súd prvej inštancie správne posudzoval uplatnený nárok aj z dôvodu bezdôvodného obohatenia (ods. 36 odôvodnenia) so záverom, že nemožno konštatovať, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu, pretože výsluchom žalovanej a svedkýň mal preukázané, že žalovaná poskytovala žalobcovi protiplnenie za užívanie jeho rodinného domu, že nežila z prostriedkov žalobcu. K tomuto posúdeniu sa žalobca v odvolaní konkrétne nevyjadroval, voči posúdeniu nároku z titulu bezdôvodného obohatenia námietky nevzniesol.

12. Odvolací súd však konštatuje (hoci uvedené nebolo predmetom odvolania žalobcu), že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku (v jeho odôvodnení) nevyporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovanou vo vyjadrení k žalobe zo dňa 28.11.2022, ktorou sa dovoľavala premlčania nároku za obdobie dlhšie ako dva roky pred podaním žaloby. Predmetné vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo žalobcovi doručené, no žalobca sa k námietke premlčania nevyjadril. Súd prvej inštancie v odôvodnení neuviedol ani, či námietku žalovanej považuje za dôvodnú, ani, či ju považuje za nedôvodnú, a preto na ňu neprihliada. Odvolací súd však po preskúmaní spisu zistil, že súd prvej inštancie sa s touto námietkou vyporiadaval v rámci predbežného právneho posúdenia veci, ktoré vykonal na pojednávaní dňa 20.2.2023, keď uviedol, že cit. „bezdôvodné obohatenie vzhľadom na vznesenú námietku premlčania je v tomto prípade možné priznať len od 08.11.2020“. Je tak zrejmé, že námietku premlčania posúdil ako dôvodnú.

13. Odvolací súd pred rozhodnutím o odvolaní žalobcu vyzval strany sporu v zmysle § 382 C.s.p. na vyjadrenie sa k použitiu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a označil ho za rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci.

14. Žalovaná súhlasila s použitím tohto ustanovenia súdom.

15. Keďže, ako uviedol súd prvej inštancie v ods. 36 odôvodnenia, vzhľadom na nepreukázanú existenciu dohody ako dôvodu vzniku uplatneného nároku bolo potrebné posúdiť nárok z dôvodu bezdôvodného obohatenia, je potrebné aj pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania použiť osobitné ustanovenia upravujúce premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (§ 107 Občianskeho zákonníka).

16. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

17. V danom prípade žalobca podľa svojho tvrdenia nadobudol vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o zodpovednej osobe dňom (dátumom) uvedeným pri jednotlivých výdavkoch v jeho evidencii. Vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu dňa 7.11.2022 (č.l.31), sú v zmysle citovaného § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepremľčané len nároky označené dátumami od 7.11.2020 vrátane do 4.2.2021 (t.j. za obdobie necelých 3 mesiacov). K „nepremľčaným“ položkám v evidencii odvolací súd poukazuje na správne posúdenie týchto položiek súdom prvej inštancie v ods. 37 odôvodnenia rozsudku ako nepreukázaných, ako aj na správne posúdenie bezdôvodného obohatenia ako nie daného v ods. 36 odôvodnenia. Žalobca neunesol dôkazné bremeno existencie nároku, preto spor prehral.

18. K námietke žalobcu týkajúcej sa použitia pojmu „absurdný nárok“ súdom prvej inštancie v ods. 38 odôvodnenia v súvislosti s posúdením jeho nároku na zaplatenie 1 jeho výdavkov za výkon väzby a 1 trov trestného konania a k námietke nedostatku jeho právnej kvalifikácie, odvolací súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná, pretože súd prvej inštancie sa s uvedeným nárokom ako aj s použitým označením právne vysporiadal, keď v nasledujúcej vete odseku uviedol, že cit. „nie je žiadny právny dôvod na to, aby sa žalovaná (ako poškodená trestným činom) podieľala na výdavkoch, ktoré vznikli žalobcovi (ako páchatelovi trestného činu) v súvislosti s jeho odsúdením“, s ktorým záverom odvolací súd súhlasí. Voči tomuto dôvodu zamietnutia daného nároku žalobca nič konkrétne v odvolaní neuviedol.

19. Žalobca podal odvolanie aj voči rozhodnutiu o náhrade trov konania a domáhal sa aplikácie § 257 C.s.p. Svoj návrh odôvodnil stručne jednou vetou cit. „ide o výnimočný prípad spočívajúci v okolnostiach danej veci a tiež v tom, že žalovanému (správne žalobcovi-pozn. odvolacieho súdu) je poskytovaná právna pomoc prostredníctvom advokáta určeného Centrom právnej pomoci“. Takéto odôvodnenie návrhu na aplikáciu § 257 C.s.p. nie je dostačujúce. Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia a dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi stranami. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné. Odvolací súd zo skutočností doposiaľ zistených nevzhladol žiadnu výnimočnosť, ktorá by odôvodňovala nepriznanie náhrady trov úspešnej žalovanej. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na sporových stranách. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa síce treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobové a iné pomery, ako sa dovoľáva žalobca, ale treba prihliadať na pomery všetkých strán sporu nielen žalobcu, ktorému bola priznaná bezplatná právna pomoc, ale aj žalovanej, ktorej majetkové a zárobové pomery sú porovnateľné s pomermi žalobcu. Nepriznanie náhrady trov konania by sa tak významne dotklo práve jej majetkovej sféry, ktorá bezplatnú právnu pomoc v spore na rozdiel od žalobcu nemala. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči účastníkovi konania (teraz strane sporu-pozn. odvolacieho súdu) a aby neodporovalo dobrým mravom (Najvyšší súd SR, sp. zn. 5Cdo 67/2010). Nepriznanie náhrady trov konania úspešnej žalovanej by sa podľa názoru odvolacieho súdu v tomto prípade javilo ako neprímeraná tvrdosť vzhľadom na charakter sporu ako sporu medzi bývalými manželmi, vzhľadom na uplatňované nepreukázané a nedôvodné nároky žalobcu a odporovalo by dobrým mravom vzhľadom na konanie, ktorého sa dopustil žalobca v minulosti voči žalovanej, ktoré dosiahlo intenzitu trestného činu.

20. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

21. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

24. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).